

El pàrquing de la discoteca The Face, quan el 'bacalao' ja s'havia convertit en 'bakalao'. A sota, Luis Costa, autor del llibre. / SITO / CONTRA

¡BACALAO!
Luis Costa

Editorial: Contra
Pàgines: 368
Preu: 19,90

Música

Manchester? València!

Luis Costa es proposa fer justícia al 'bacalao', i no 'bakalao', amb una ambiciosa història oral

Més enllà de la visió "desdibuixada i deformada" que en van donar els mitjans de comunicació de l'època, el *bacalao*, que és com es va anomenar el panorama musical i d'oci nocturn a la València d'entre principis dels anys vuitanta i mitjan noranta, va ser un fenomen d'avantguarda. És, aquesta, la tesi amb la qual Luis Costa (Barcelona, 1972), periodista i discjòquei, ha gestat *Bacalao! Historia oral de la música de baile en Valencia, 1980-1995*, una anàlisi minuciosa sense precedents en el seu objecte d'estudi i amb la qual defensa que, tot plegat, va ser alguna cosa més que les festasses d'un munt de joves anant de discoteca en discoteca durant tres dies sense dormir. "Quan a la primavera del 1987 el productor i DJ francès Laurent Garnier va acudir per primer cop al legendari club The Hacienda de Manchester i es va quedar al·lucinat amb l'excitant selecció del seu DJ

resident, Mike Pickering, que punxava una mescla de *funk*, *hip hop*, *electro* i el primer *house* de Chicago, la revolució de l'escena de ball a Europa ja feia més d'un lustre que estava en marxa a València", esgrimeix Costa en el pròleg d'un llibre amb el testimoni d'una cinquantena de discjòqueis, músics i empresaris que recorden com les discoteques Barraca, Chocolate i Spook eren veritables temples de la festa i, discjòqueis com Juan Santamaría o Carlos Simó, artífexs d'un canvi de paradigma sonor gràcies al qual la rumba i la música *disco* eren vençudes per sons, com ara el *post-punk*, el gòtic i la *new wave*, impossibles d'escoltar en clubs d'altres latituds.

La València dels anys vuitanta, segons s'apunta en el llibre, no era menys moder-

na que Madrid i Barcelona, però el *bacalao* (una paraula que es va començar a utilitzar dins la botiga especialitzada de discos Zic Zac i que servia per ressaltar l'exquisidesa de determinats discos d'importació) es va convertir en un pejoratiu *bakalao* i tot va començar a canviar. A diferència de la València d'anys anteriors, on Soft Cell feien el seu primer concert a l'Estat i Killing Joke actuaven sense haver estat anunciats, i a altes hores de la matinalda, a la discoteca Chocolate, la que es va començar a imposar, sobretot, a partir del 1993 era massificada, descontrolada, amb *èxtasi* en comptes de mescalina i observada amb objectius com el de Canal Plus i el seu reportatge ("mític", segons Costa) *Hasta que el cuerpo aguante*. "El que havia transcendit de tot allò era la

imatge esbiaixada i sensacionalista de la Ruta del Bakalao", escriu Costa. "[En l'escena de ball de València dels vuitanta i primers noranta] Hi havia una història que ningú no ens havia explicat i que havia quedat sepultada sota la runa de la festa, després del col·lapse d'una escena que, antany, havia estat pura avantguarda musical."

Un llibre, en resum, sorprenent i revelador, d'interès més enllà dels seus aspectes musicals i destinat a fer explotar en mil bocins tot un grapat de tòpics. *

